

Respectiv: Mai mult decât atât, cucerind Babilonul, regele Iluma-Ilum beneficiază de „dreptul învingătorului”. El le violează pe fecioarele babiloniene în fața întregii curți (299, pp. 110-111).

*

În ceea ce-i privește pe suverani, este o percepție care a supraviețuit până târziu, în Evul Mediu, în toată cultura Eurasiei. Iată isprăvile sexuale ale kaganului khazarilor mozaici, după cum le descrie cronicarul arab Ahmad ibn Fadlân, ambasador trimis de califul din Bagdad, în anii 921-922, în misiune în marele Imperiu Khazar, la nord de Munții Caucaz și de Marea Caspică:

După datină, regele khazarilor are douăzeci și cinci de neveste; fiecare dintre ele este fiica unui rege [local] care-i datorează supuneră. El le ia cu consimțământ sau cu de-a sila. Are și ibovnice – șaizeci de fete –, fiecare din ele de o frumusețe negrăită.

Evident, pentru locuitorii Imperiului Khazar nu era suficient că suveranul era performant din punct de vedere sexual. Potența sa trebuia să fie și etalată, pusă cumva în scenă. Fiecare dintre cele optzeci și cinci de fete (25 de neveste + 60 de ibovnice) din haremul kaganului – continuă Ibn Fadlân, „arabizând” povestea – stătea în palatul ei, cu o însoțitoare sau cu un eunuc, care, la porunca suveranului, i-o aducea în iatac „mai repede decât ai clipi din ochi” (300, p. 44).

Similar au stat lucrurile și la populația *shillukii*, de pe malurile Nilului Alb, până târziu, în preajma secolului al XIX-lea, ne asigură antropologul britanic James George Frazer (*The Golden Bough: A Study in Magic and Religion*, 1890). Regele lor „satisface poftele sexuale ale soțiilor sale, care erau foarte multe și locuiau împrăștiate în numeroase case”. El este însă ucis, în timpul unui ritual de regicid, la primele semne de impotență (85, II, pp. 273-274).

Haremul sultanului otoman era și el supradimensionat. În uriașul serai Topkapı, de pe malul Bosforului, locuiau un număr impresionant de sultane, cadâne, hanâme și odalisce. Numărul varia de la câteva sute până la peste o mie de copile, adolescente sau tinere. Vârsta lor medie era de circa șaptesprezece ani. Din această „colivie de aur”, suveranul își alegea mereu o altă favorită. De aici, numărul mare de copii. De exemplu, sultanul Murad

Respeal III-lea (1574-1595) avea nu mai puțin decât o sută trei copii (301, pp. 28-29, 49).

Cronicile, istorioarele și poveștile Evului Mediu se hrăneau unele pe altele, dar motivul legendar al „suveranului hiperpotent sexual” rămânea invariant. El poate fi ușor detectat și în poveștile lumii musulmane medievale. În acea epocă, insulele imaginare adăposteau comunități umane „păcătoase” sau „sfinte”, care fie se dedau „desfătărilor sexuale”, fie se dedicau „castității totale” (265, p. 74). Într-un astfel de ostrov din imaginarul arab guverna un rege înconjurat de patru mii de femei cu care acesta se împerechea. În aceste condiții, hiperpotența sexuală a monarhului trebuia cumva să fie ajutată, astfel că acesta se hrănea cu fructele afro-diziacie ale unui arbore care creștea pe insula respectivă (264, p. 15).

Relatări similare apar și în jurnalele de bord ale unor navigatori spre tărâmurile exotice. La jumătatea secolului al XV-lea, exploratorul venețian Alvise Cadamosto, aflându-se pe coasta de vest a Africii, în zona fluviului Senegal, descrie următoarele:

Acești bărbați și femei negre sunt foarte desfrânați [...]. Una dintre solicitările pe care regele [= marele șef de trib] Budomel mi le-a adresat cu cea mai mare insistență a fost dacă nu cumva noi [= oamenii albi], fiind atât de savanți, cunoaștem un secret pentru a face să-i crească lubricitatea, astfel încât să-și satisfacă și să-și mulțumească numeroasele soții, secret pentru care ar fi gata să mă răsplătească generos (823, p. 47).

Regatul (sau domeniul feudal) era translat, în imaginarul medieval, în vreo insulă exotică. La fel erau translate privilegiile sexuale ale suveranului (feudalului sau șefului de trib). Alteori, dimpotrivă, în astfel de insule imaginare lumea era complet întoarsă pe dos. Toate tabuurile erau încalcate, toate regulile erau inversate. Tot ce era imposibil de realizat în lumea reală devenea posibil pe ostrovul închipuit. Tot în mitologia arabă apare o așa-numită „insulă a fecioarelor”. Câțiva marinari naufragiați pe mal au fost luați în posesie și violați de „hoarda de femei” autohtone. În ecuația imaginară apare și „femeia alfa”, corespondentul feminin al „bărbatului alfa”:

Din interiorul insulei sosește o hoardă de femei [...]. Se năpustesc asupra bărbaților, o mie de femei și chiar mai multe pe un singur

Respect p bărbat. Îi duc cu ele spre munți și îi obligă să devină instrumente ale plăcerilor lor. Între ele se dă o luptă neîncetată, bărbatul fiind câștigat de cea mai puternică. Unul după altul, bărbații mureau de epuizare... (264, p. 16).

Într-o altă poveste arabă, pe o altă insulă miraculoasă, suveranul era înconjurat de mulți băieți homosexuali. Este vorba de un ținut în care bărbații „iau în căsătorie bărbați, nu femei”. Motivul legendar invariabil rămâne potența monarhului de a-i satisface sexual pe toți acești „tineri prostituaiți” (264, p. 15).

*

În *Vecbea cronică rusă* (secolul al XII-lea), marele cneaz Vladimir (958-1015) este asemănat chiar cu regele Solomon în ceea ce privește potența sa sexuală:

Pe [cneazul] Vladimir l-a năpădit pofta de femei. Avea 300 de ibovnice la Vișograd, 300 la Belgorod și 200 la Berestovo. Era nesățios în stricăciunea lui. Ba chiar rușina femeii măritate și siluia fete tinere, căci era stricat ca [regele] Solomon.

Cât de reală este această relatare?! Cât este legendă?! Cât este propagandă?! Propagandă pozitivă, oare, a celor care exagerau potența sexuală a cneazului pentru a-l prezenta în fața națiunii ca pe un mare monarh?! Sau, dimpotrivă, propagandă negativă, a celor care – ulterior – îi exagerau potența sexuală pentru a-l discredita pe fostul monarh în fața națiunii?! După descrierea cronicarului, comportamentul sexual al cneazului Vladimir seamănă, *mutatis mutandis*, nu doar cu cel al lui Solomon, ci și cu cel al lui Ghilgameș, care – așa cum am văzut, conform epopeii asiro-babiloniene – practica un soi de *ius primae noctis*. Cronică rusească vede cu ochi răi, dar cumva înțelegători năravurile erotice ale cneazului care i-a creștinat pe ruși în anul 989. *Vecbea cronică rusă* (scrisă pe la 1113) prezintă o foarte îngăduitoare perspectivă creștină:

Dar Vladimir, cu toate că a umblat pe căi greșite la început, în cele din urmă, [convertindu-se la creștinism,] și-a găsit mântuirea (300, p. 122).

Respectiv în anul 988, cneazul Vladimir a organizat la curtea sa din Kiev o dispută teologică aprinsă. A fost vorba de o controversă interconfesională dintre teologi evrei, creștini și mahomedani, special provocată și pusă-n scenă de suveran cu scopul de a alege o religie pentru cnezatul său în plină expansiune teritorială, militară și politică (71; 72; 321). Ca să-l convertească la religia lor, misiionarii islamici i-au descris cneazului privilegiile de care s-ar bucura în Paradisul musulman (*Jannab*), unde fiecare drept-credincios primește în dar un harem compus din 72 de fecioare (*burii*). Conform tradiției islamice, în Paradis, cele 72 de fete ar rămâne veșnic virgine. Iar drept-credinciosul din Rai ar rămâne veșnic în stare de erecție.

Vechea cronică rusă susține că suveranul rus, cu cele 800 de ibovnice ale sale, i-a ascultat foarte „aprobator” pe teologii islamici. Ar fi vrut să-și prelungească post-mortem potența-i sexuală. Cunoscându-i năravurile, musulmanii au știut să aleagă argumentele potrivite pentru a-l converti la propria lor religie. Dar când teologii islamici au ajuns la obligația circumciziei și, mai ales, la interdicția de a consuma carne de porc și de a bea alcool, Vladimir nu a mai vrut să-i asculte:

Băutura – a spus el – este bucuria neamului rus. Fără plăcerea asta nu putem trăi (71; 72; 321).

La rândul său, Marco Polo a descris incredibilele moravuri sexuale ale lui Kubilai-Han, împăratul Chinei în a doua jumătate a secolului al XIII-lea. El avea patru neveste, care dădeau naștere urmașilor la tron. Fiecare dintre ele avea un palat imens cu o „curte mare și frumoasă” cu circa zece mii de curteni. „De la cele patru neveste, împăratul a căpătat douăzeci și doi de fii”, iar de la curtezanele sale „Marele Han mai are încă douăzeci și cinci de fii”. Într-adevăr, Kubilai-Han adăpostea în propriul său palat sute de curtezane fecioare, pe care le dezvirgina câte șase la fiecare trei zile (45, pp. 162-163). Făcând o simplă socoteală aritmetică, ar fi vorba de circa 720 de fecioare deflorate într-un an. Este un număr de același ordin de mărime cu cele o mie de iubite de la curtea regelui Solomon, cu cele 800 de ibovnice ținute de cneazul Vladimir și cu numărul de cadâne și odalisce din haremul sultanului otoman.

Respectiv în toamna anului 1797, poetul englez S.T. Coleridge a avut nevoie, cum singur și-a notat, de o „reverie indusă de două granule de opiu” pentru a descrie – dintr-o cu totul altă perspectivă, una romantică – paradiziul „dom al plăcerii” (*the dome of pleasure*) al marelui împărat al Chinei, în poemul oniric *Kubla Khan or A Vision in a Dream* (107, p. 318).

*

În ceea ce privește nărvurile sexuale ale suveranilor despre care am vorbit mai sus, nu este vorba neapărat de desfrâu, de dezmaț, de decadență, de abuz sexual, de imoralitate. Sau, mai nuanțat spus, nu este vorba în primul rând despre asta. Ar fi o mare greșeală să abordăm acest fenomen politico-sexual dintr-o perspectivă (strict) morală. Cu atât mai greșit ar fi să folosim coordonatele etice ale epocii noastre, și nu pe cele ale epocii în discuție. În astfel de cazuri este vorba mai ales de etalarea publică a potenței sexuale (și implicit politice) a monarhului, de punerea ei „în scenă” în fața întregii comunități. Se trecea de la convingerea comunității că suveranul „are coaie” la concluzia că „nu are coaie” (283, pp. 59-60). Acest mod de a gândi (și de a vorbi) este arhaic. Îl întâlnim și în Antichitatea romană:

Dacă noi am avea coaie, el [= edilul] n-ar mai face pe deșteptul [*Sed si nos coleos haberemus, non tantum sibi placeret*] (Petroniu, *Satyricon* XLIV, 14).

Acolo unde realitatea nu era prea măgulitoare, nici prea spectaculoasă, intervenea – amplificatoare – legenda. Se ocupau de acest lucru sfetnicii și cronicarii suveranului, care propagau zvonurile. Un fel de „propagandiști” *avant la lettre*. Și tot ei se îngrijeau să răspândească, spre finalul domniei, zvonul că „monarhul a devenit impotent”. O făceau atunci când voiau să grăbească schimbarea lui de pe tron cu un „lup tânăr”. *Regele a murit, trăiască regele!*

*

Sigur că în portretele legendare ale monarhilor sau aristocraților hiperpotenți era și multă bravadă. Cei care se ocupau în Evul

Mediu de „imaginea” vreunui suveran sau a vreunui nobil aveau grijă să exagereze potența sexuală a masculului *alfa*. Într-o celebră *dramma giocosa* cum este opera *Don Giovanni* (muzica: W.A. Mozart, libretul: Lorenzo Da Ponte, premiera: Praga, octombrie 1787), libretistul și-a permis (suntem în plină epocă iluministă!) să ironizeze tendința de a exagera potența sexuală afișată de aristocrați. În celebra arie *Madamina, il catalogo è questo*, Leporello (valetul lui Don Giovanni) îi prezintă Donnei Elvira inventarul cuceririlor erotice ale stăpânului său până în acel moment: 640 de fete în Italia, 231 în Germania, 100 în Franța, 91 în Turcia, 1.003 în Spania. Total parțial: 2.065 de fete posedate sexual de Don Giovanni. E mult? E puțin? Un alt personaj donjuanesc, prințul valah Mony Vibesco – imaginat de Guillaume Apollinaire –, visează să defloreze „unsprezece mii de virgine” (77). Dar nu neapărat numărul de fete seduse contează, cât mania de „colecționar” a seducătorului. Inventarul „victimelor” sexuale ale eroului Don Juan este transcris cu atenție într-o condică, într-un catastif, într-un registru (*catalogo*) și se etalează în public. Iată-l prezentat de un alt libretist, venețianul Giovanni Bertati, contemporan cu Da Ponte:

Din Italia și din Germania/ Am înscris o sută și mai multe [fete];/
Din Franța și din Spania/ Sunt nu mai știu câte./ Femei de rang
înalt și burgheze,/ Muncitoare și țărănci,/ Cameriste, bucătărese
și servitoare mărunte,/ Îi e de ajuns că sunt femeii/ Ca să le facă
curte (Gazzaniga-Bertati, *Don Giovanni*, Veneția, 1787).

„Experiența erotică nu e o chestiune de statistică”, remarcă indignat, peste secole, un alt aristocrat – Alexandru Paleologu. „În nici un caz ea nu se poate consemna într-un registru. Cel mult într-un jurnal.” (84, p. 94) Pentru Mircea Eliade, Don Juan, cel „iubitor de virginități și de adultere”, dar care „nu poate să iubească”, este de fapt „un mascul ratat” (129, pp. 204-206). Pe Don Juan nu-l interesează nici starea socială a fetelor cu care se culcă („Îi e de ajuns că sunt femeii”), nici infirmitățile corpului lor: „La o femeie toate defectele sunt frumoase”. El este masculul omnipotent sexual, „soțul universal”, fiind un „neîntrecut însoțitor al femeilor”, cum se exprimă Jean Rousset (66, pp. 185-186).